

дойдоха до плаанинъ, коѧ са были краеве предѣла Ханаанскаго. Тамо избра Мусей двадцать восемь отъ всякаго колена по единаго отъ найглавныхъ, и ги проводи, да пригледатъ, каква є таа земля, и како бы мозжала найлесно да са Освой. Первии отъ нихъ были са Науминъ и Халевъ. Пригледатели ти Останица четыредесать, дній въ Ханаанѣ. Земля таа особито имъ са явилася угодна и добра; понеже ю намъриха чрезвычайно плодоноснъ. Взехъ съ собою неколико плодовъ, да покажатъ Израилтаномъ плодоносie Ханаанско. Возвративши ся назадъ, явиха народъ всячко оно, коє са видѣли. Ханаанъ, рекоха они, є благословенъ, и полно отъ найдрагоценныхъ плодовъ; но мы не ще можимъ да го Освойме. Градове тамо са крѣпки и съ высоки стѣны обградени. Жители са храбри и юнацы чловѣцы. Между койми и такови има, съ койми мы ни да са срѣбнимъ не можемъ.

На тыхъ рѣчи подигнаса въ народѣ плачь, кой є всю нощь траалъ. На утренний день родися страшно смущеніе. Ахъ, подобрѣ бы было да смѣ Останице въ Египтѣ! вѣкнаха блитовницы. Подобрѣ ще быде, да са вратиме назадъ, нежели тѣа вси подъ саблею Юнаковъ Ханаанскихъ да погинемъ! Не; ни раскрачъ на-